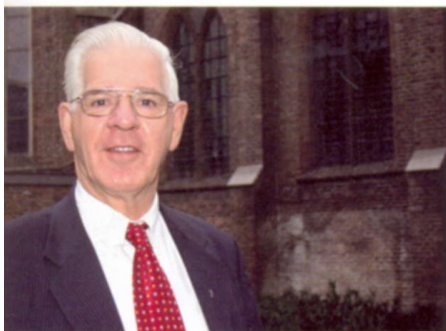

Priester worden

Priester worden is een proces van steeds meer thuis raken in de wereldwijde en eeuwenoude Kerkgemeenschap. Hoe verliep dat vroeger en hoe gaat het in de snel veranderende samenleving nu? Die vraag legden we voor aan enkele priesters uit ons bisdom. De verschillen in leeftijd, karakter en opleiding geven een kleurrijk beeld van dit groeiproces.

*Chris van Beurden:
"Mijn geloof moest groeien en groeit nog steeds".*

De parochie H. Jacobus de Meerdere in Den Dungen is vergroeid met haar pastoor Chris van Beurden. Hij heeft er sinds jaar en dag de leiding. De priesteropleiding van Van Beurden is er een van de oude stempel. Als jochie van twaalf verhuisde hij naar de Kruissheren in Uden en niet zoals in deze contreien gebruikelijk was naar het klein seminarie Beekvliet. Kleine Chris had het bij de paters goed naar zijn zin. "Het ging er gemoedelijk aan toe. De sfeer was open, eerlijk en

warm." Toch zou hij het nu niemand aanraden. "Je miste de nestwarmte en je mocht maar drie keer per jaar met vakantie naar huis, daardoor ontgroeide je de andere leden van het gezin". Van Beurden wilde oorspronkelijk missiepater worden, maar toen hij het kloosterleven in Uden van dichtbij meemaakte veranderde hij van gedachten. "Dat was niets voor mij. Zelfstandig werken in eigen parochie trok me meer." De opleiding tot het leven in een gemeenschap werd een

opleiding tot het leven in een parochie. Chris ging naar het groot seminarie in Haaren en merkte daar direct het verschil. "De spiritualiteit was er heel anders. Er heerste ook een strakke dagorde. Professoren gaven er enkel college en kwamen niet nadien met je kaarten zoals bij de paters". Voor gezelligheid was hij nu volledig aangevoelen op de andere priesterstudenten, maar dat was geen probleem. De voorbereiding op het priesterambt duurde destijds twaalf jaar. Van

Beurden heeft het ervaren als 'groeien in een bepaalde levenshouding'. De keuze voor het priesterschap was geen roeping, meer een je aangetrokken voelen tot. "Mijn geloof moest groeien en groeit nog steeds. Ik ben opgevoed met een naïef geloof, een geloof met zekerheden. Gaandeweg heb ik een ander godsbeeld gekregen. Ik kan nu beter met God uit de voeten en ga met Hem in gesprek. Ik weet dat ik God niet voor mijn karretje kan spannen, maar Hij helpt wel duwen."

Het geloof van een priester moet volgens pastoor Van Beurden authentiek zijn. "Het is niet meer zoals vroeger toen een priester catechismusles kon geven zonder dat de leerlingen wisten wat hijzelf geloofde. Je kunt je nu niet meer verschuilen achter de letter van het geloof, achter de letter van de wet. Mensen prikken daar zo doorheen."

ANDERE TIJDEN

Filip De Rycke is conrector aan het jubilerende St.-Janscentrum in 's-Hertogenbosch. Hij schetst een ander beeld. "Het oude seminarie bood theoretisch gezien een degelijke opleiding maar

vroeger en nu

was niet geïntegreerd in de maatschappij. Het leven op het seminarie is veranderd, het is menselijker geworden en de student is veranderd. Hij is brutaler, heeft meer vrijheden, gaat in het week-einde naar huis en heeft vrienden en vriendinnen. In eigen omgeving staat een aankomend priester al lang niet meer op een troontje. De buitenwereld ziet hem als een alternatieveleving." Priesterstudenten hebben in deze tijd verschillende achtergronden. De een heeft een studie als architect of ingenieur achter de rug en werkervaring opgedaan in dat vak, de ander komt recht van de middelbare school. Aan het St.-Janscentrum wordt de priesteropleiding als een totaalpakket aangeboden. De studenten die binnenkomen zijn kinderen van deze tijd. In de compactheid van het seminarie worden ze gevormd tot mannen van de Kerk, naar het hart van de Heer. Juist die compactheid is volgens connecter De Rycke een voordeel ten opzichte van een convict of faculteit. "Je woont, werkt, bidt en studeert samen. Je zit voortdurend op elkaars lip, vluchtmogelijkheden zijn er niet. In deze harde mannengemeenschap moet je leren geduld, diplomatie en hoffelijkheid op te brengen, ook voor degene wiens gezicht je niet kunt zien. Ik vergelijk het met keien in een rivier, die worden glad door over elkaar heen te rollen".

GELUKKIG WORDEN ALS PRIESTER

Wouter Koopmans is verbonden aan de H. Willibrordusparochie in Waalre. Deze jonge priester herinnert zich de tijd op het St.-Janscentrum nog goed.

"Het dagelijkse contact met anderen die dezelfde roeping hebben was voor mij een groot voordeel. Ingroeien in de spiritualiteit als priester komt daar beter tot zijn recht. Daarbij krijgt de leiding van de Kerk ook een beter inzicht hoe iemand zich als priester beweegt." De priesteropleiding in 's-Hertogenbosch heeft naar zijn mening echter één nadeel: de diakenwijding drie maanden na aanvang van de stage. "Dat is te snel. Het priesterleven is meer dan studie en vorming. Tijdens het stagejaar in een parochie ervaar je hoe het is om alleen te zijn. Je kiest immers voor een eenzame weg, voor een celibatair leven. En hoe ga je om met de vrijwilligers en met de mensen op de administratie. Dat leer je als je er werkelijk voor staat, in de praktijk. Niet de priesterwijding maar de diakenwijding is in dit traject de stap waarmee je jezelf voor het leven verbindt. Daarom is het belangrijk dat je voldoende tijd krijgt, bijvoorbeeld één jaar, om te zien of je gelukkig kunt zijn in dit werk."

Pastor Jos Verbraeken kreeg die lange stageperiode wel. Niet in 's-Hertogenbosch maar aan het Ariënsconvict in Utrecht waar hij een deel van zijn priesteropleiding volgde. Maar de twijfel of dit de juiste keuze was groeide. Het overlijden van zijn vader was een breekpunt en Jos besloot tenminste voorlopig met de studie te stoppen. Hij ging iets heel anders doen, een HBO-opleiding tot laborant. Het duurde drie jaar voor hij er achter kwam dat die richting niet zijn weg was. "Op zo'n moment sta je weer open voor

Wouter Koopmans:
"Ingroeien in de spiritualiteit komt er beter tot zijn recht".

Filip De Rycke: "Ik vergelijk het met keien in een rivier, die worden glad door over elkaar heen te rollen".

Jos Verbraeken: "Ik wist: dit wordt het".

de oude liefde. Een bevriend priester tipte me eens langs te gaan bij het seminarie in 's-Hertogenbosch. Daar had ik een gesprek met de toenmalige rector Hurkmans en besloot ik deel te nemen aan de roepingendagen. Dat gaf de doorslag, na afloop wist ik: dit wordt het." Momenteel werkt pastor Jos Verbraeken niet in een parochie maar op het officialaat (de kerkelijke rechtbank van het bisdom). Na zijn priestertwijding kreeg hij van de bisschop opdracht kerkelijk recht te gaan studeren. Een studie-opdracht is tegenwoordig niet meer zo vanzelfsprekend als vroeger. Toen, in de tijd van priesteroverschot, was het een goede oplossing voor een luxeprobleem. Nu, met een nijpend priestertekort, is het een zaak

van beleid, nodig voor de vorming van nieuw kader. Pastor Verbraeken hoopt na afronding van de studie op een deeltijdaanstelling in een parochie.

ZOVEEL MENSEN ZOVEEL WENSEN

Het seminariemodel, alles onder één dak, paste beter bij Jos Verbraeken dan het convict in Utrecht. Daar deelde hij met andere priesterstudenten een huis, maar was hij voor de theorie aangewezen op de faculteit waar ieder op eigen uur en tijd colleges volgde. Anders verging het pastor Marcel Dorssers (vanwege vakantie is er geen foto beschikbaar, red.). Hij startte als assistent-accountant in het bedrijfsleven en volgde daarnaast de opleiding tot registeraccountant. Als afgestudeerd registeraccountant beschikte hij ineens over veel vrije tijd. In het verleden had hij al eens overwogen om theologie te gaan studeren, maar hij koos een andere weg. Nu leek de diakenopleiding een goede optie. Om meer zekerheid te krijgen schreef hij in op de roepingenreis naar Lisieux. "Toen is de vonk overgeslagen. De reis begon en eindigde op het St.-Janscentrum en bij terugkomst in 's-Hertogenbosch overviel me een gevoel van thuiskomen. Ik hakte de knoop door met het idee 'is het niets dan ben ik toch een ervaring rijker'. Dat is het verschil met vroeger, afhaken mag, het is geen schande meer."

Het leven op het St.-Janscentrum in het gemoedelijke Brabant beviel hem goed, maar het studieritme niet. "Ik was gewend zelfstandig te studeren, de opleiding in 's-Hertogenbosch is meer klassikaal gericht. Om die reden heb ik tijdelijk de overstap gemaakt naar de faculteit in Utrecht, die wijze van studeren lag me meer". Marcel koos bij zijn studie voor de weg van de theorie maar priester worden is meer. "Ik heb geprobeerd dat manco zoveel mogelijk zelf in te vullen. Met de hulp van een geestelijk leidsman is het me gelukt, maar het viel niet mee. Die weg zou ik niemand aanraden."

Na zijn stage in Utrecht keerde Marcel voor het laatste jaar van zijn opleiding terug naar 's-Hertogenbosch. "Op het St.-Janscentrum voelde ik me thuis, die klik was er in Utrecht niet." Thuis is voor pastor Dorssers nu de pastorale eenheid Odiliapeel-Volkel-Zeeland.

Jacqueline Finkers